

[Pürschel.]

baade Regeringen og Socialdemokratiet, har valgt at følge den letteste Politik. Jeg tror egentlig, at man oprindelig, efter Valget i 1926, i hvert Fald fra Regeringschefens Side, var inde paa at ville følge en anden Politik, men jeg tror ikke, at han fik Tilladelse dertil af sit Parti, og han er da ligesom Socialdemokratiet — efter at begge Parter har gjort Forsøg paa at frigøre sig derfor, thi jeg tror, man maa erkende, at disse Forsøg blev gjort i forrige Samling — endt i den letteste Politik, den Politik at tale til den store Masse af sine Vælgere og tale til deres nærmeste, deres snævraste Interesser. Derfor er det, der skulde ske i dansk Politik for at bringe den ud af Dødvandet, i Virkeligheden noget i Retning af, at det ærede Medlem Hr. Stauning skulde holde Statsministerens „eneste“ Tale til sine Meningsfæller, og den højtærede Statsminister skulde holde det ærede Medlem Hr. Staunings Tale til sine Meningsfæller. Saa vilde der være en Mulighed for, at man kunde naa hinanden, idet det, som er Overdrivelser af begge Parter, simpelt hen vilde blive skaaret bort, og man vilde have en Mulighed for at række hinanden.

Naar vi ser tilbage paa det, som er sket, efter at Ministeriet Madsen-Mygdal er tiltraadt, paa det Omraade, vi her beskæftiger os med i Aften, kan det jo ikke nægtes, at Ministeriet Madsen-Mygdal har lidt et Skibbrud, thi dette Ministerium tiltraadte med en Udtalelse om, at det ansaa det for en Hovedopgave at sætte ind overfor Arbejdsløsheden. Det tiltraadte saaledes, at man maatte forstaa, at det vilde føre ikke en Partipolitik, men en Politik, som netop stræbte at gøre de store Spørgsmaal fri af Partipolitikken, at det netop havde til Formaal at føre en Samfundspolitik, som skulde mildne Modsætningerne her i Landet, og i Stedet er Resultatet blevet dette — og det er det tragiske —, at efter mit Skøn har Klassemodsætningerne aldrig været større, end de er i Øjeblikket. Man har aldrig nogen Sinde med større Mistillid betragtet hver eneste Handling, der foretages i den ene eller den anden Lejr, end det sker i Øjeblikket. Det er efter min Mening en Ulykke for Landet. Inden vi slutter Rigsdagens Arbejde for denne Gang, har jeg gerne villet sige dette til de Herrer, og jeg tror, man har Lov til at sige til Partiet Venstre yderligere dette, at rent partipolitisk er denne Stilling den bedst mulige for Socialdemokratiet og den daarligst mulige for en borgerlig Politik. Ogsaa dette beder jeg overvejet, og jeg beder det roligt overvejet.

Jeg har ikke noget som helst Ønske om i Aften at holde en stor Tale eller en agitatorisk Tale. Jeg har kun det Ønske at pege overfor Offentligheden paa, hvad der efter min Mening er galt i den politiske Situation her, og jeg gentager det: Regeringen kunde, hvis Regeringen havde Villie og kunde faa Lov til det af sit Parti, gøre en værdifuld Indsats ved at søge at række over Modsætningerne og søge at komme bort fra alle mulige Doktriner, søge at skabe Tillid ovre hos Modparten — thi det er Modparten, det i første Række kommer an paa —, den Tillid, der vilde føre til, at Modparten kunde gøre en Indrømmelse og faa noget for denne Indrømmelse. Saa kunde vi komme ud af den Skyttegravskrig og dette Opslidningsfelttog, som vi er inde i, hvor begge Parter staa fast hver paa sit Standpunkt, og ingen af dem har Mod til at erklære den hellige Krig for dette Standpunkt, maaske fordi de inderst inde føler, at dette Standpunkt til syvende og sidst er svagt.

Forslagsstilleren (Starming): Jeg har i og for sig kun Grund til at anerkende de mange rigtige Betragtninger, den sidste ærede Taler fremsatte. Der var adskilligt rigtigt i de faa Bemærkninger, han fremsatte, og jeg skal selvfølgelig derfor ikke opholde mig ved dem. Jeg tror jo ikke, at det ærede Medlem faar Held i sine gode Bestræbelser. Den Forstokkethed, vi har mærket i de forløbne 15 Maaneder paa Regeringsbænken, mildnes neppe af nogle forstandige Ord af det ærede Medlem Hr. Pürschel. Det har jeg i hvert Fald ingen Tro paa. Men til Trods derfor ser jeg ikke mismodigt paa Fremtiden, for vi holder nok ud i Resten af den Skyttegravskrig, og det er jo for mig ganske utvivlsoomt, hvem der til sin Tid kommer til at ligge paa den Valplads, som før eller senere bliver tilgængelig.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel gjorde en nærmest spøgefuld Henstilling om, at den højtærede Statsminister og jeg skulde holde hinandens Taler i hver vore Kredse. Ja, jeg kan godt love det ærede Medlem at sørge for, at Statsministerens Tale bliver i alt Fald kendt i alle Arbejderkredse. Den skal blive uddelt i Millionoplag, mere kan jeg ikke love. Hvis Statsministeren paa samme Maade vil udbrede min Tale i Venstrekredse, er jeg taknemmelig for det, men det nærer jeg for øvrigt ingen Forventning om. Jeg synes dog, at det ærede Medlem Hr. Pürschel glemte at oplyse os om, hvilken Tale der saa skal holdes for det konservative Folkeparti, for heller ikke dette